

* *
*

Слѣдъ туй Славянскитѣ Свѣтци се вкупомъ поклонили
Предъ Ехова, и отъ сърце му поблагодарили,
Па тръгнажли да си вървѣжтъ

Но нашъ Иванъ, внезапно,
Искочилъ пакъ предъ Господа, --- и взелъ пакъ да го моли
На Българитѣ да даде сановници способни,
Правителство да имъ даде могъщо, дълготрайно,
Войводи опитни, добри уредби и закони . . .

Тогасъ къмъ Рилския Свѣтецъ Богъ гнѣвенъ погледъ
хвърлилъ,
(Не е безъ край и бѣжето търпѣнье!) и протълвилъ: —

„— А! Ти го прекалявашъ вече, Иване Преподобний! . .
Ти тжичишъ заповѣдитѣ, рѣшенъята Господни! . .

Туй просенье, туй лакомство — за тебъ сж недостойни! . .
Азъ знамъ че Българитѣ сж съвсѣмъ безцеремонни,
Азъ знамъ че този народъ страдай отъ ненаситна жажда,
И че въ прищѣвкитѣ си той незнай да пази мърка,
Но друго мислѣхъ азъ за тебъ, блаженнѣйшии Иване! . .
Сѣ Българинътъ граби пакъ, — макаръ Свѣтецъ да стане!
Махни се скоро! . . Бѣжъ отъ тукъ! . . Назадъ! . . За наказание,
Нек' твоя Български народъ за винъги остане
Не само безъ уредба, безъ управа, безъ закони, —
Но даже безъ понятие за работи подобни! . . —“

* *
*

.
Сега, добри читатели, недѣйте ми се сърди
За тѣзи басня; — азъ я чухъ отъ уйча си, понъ Гърди,
И както я приказва той, невинно, тѣй и ази
Невинно я написахъ днесъ . . . — Дано ме Богъ упаци
Отъ злобното тълкуванье на злостнитѣ езици,
Въ деня когато се вѣстѣжтъ на бѣлъ свѣтъ тѣзъ страници! . .
Макаръ да минъ ерата на турската бѣсилка, —
Дано не се раскажъ че, — намѣсто три звѣздички, —